

[Justitsministeren.]

nemlig Spørgsmaalene om Barnets Navn og Barnets Arveret. Dette med den stærkest mulige Afstand lød jo, navnlig i et saa elskværdigt Medlems Mund, ganske voldsomt, særlig naar man erindrer, hvor fordrageligt alle Forhandlingerne om disse Spørgsmaal foregik i Folketingets Udvalg, hvor man netop forhandlede specielt med de Konservativer om at finde en anden Grænse end den, Lovforslaget havde. Men maaske skulde det ærede Medlem forsøge at hamle op med Venstres ærede Ordfører, hvis Kritik det ærede Medlem jo havde paa hørt, ligesom jeg, i to Timer i Træk. Det lykkedes ikke. Trods disse forskellige stærke Udtalelser virkede det ærede Medlems Optræden i det hele paa mig som den blide Kornmodsglans i Forhold til de foregaaende to Timers stadig rullende Torden fra Venstres ærede Ordfører.

Jeg vil dog i Anledning af de venlige Udtalelser, som det ærede 13de landstingsvalgte Medlem (Rytter) i Begyndelsen af sin Tale henvendte til mig, inden han rigtig fik Dampen op, bringe ham min bedste Tak; saa er det overstaaet. Saa kan jeg gaa over til selve Tordenbygen. Venstres ærede Ordfører ankede særlig over, at jeg i disse Lovforslag havde opstillet et Princip eller et Begreb, som han endda fandt omtvisteligt, og at jeg saa rent logisk deducerede ud fra dette Princip uden at tage Hensyn til de reale Grunde, der maatte være afgørende for en Lovgivning. Jeg finder nu for det første, at det ærede Medlem er alt for haard mod Principerne. Principper er i sig selv ikke skadelige, naar man blot ikke lader dem kvæle den sunde Fornuft; den sunde Fornuft kan i øvrigt ogsaa blive kvalt, hvis man i Tide og i Utide anvender et Slagord som „reale Grunde“, der i alt Fald blot bliver til det samme som de Grunde, der tiltaler en personlig.

Naar man skal udarbejde Retsregler for en Gruppe af Befolkningen — i dette Tilfælde for de uden for Ægteskab fødte Børn —, er det da naturligt først at stille det Spørgsmaal op: Er det ret og rimeligt at give denne Gruppe af Børn en juridisk Særstilling i dansk Ret? Har disse Børn forbrudt sig mod Samfundet paa en eller anden Maade, saa at man bør give dem en daarligere Stilling end andre Børn? Det er uomtvisteligt, at disse to Hovedspørgsmaal maa besvares med nej. Man kan muligvis hævde, at Børnenes Forældre har forset sig mod Samfundet, om ikke mod Straffeloven, saa mod Vedtægter eller Moral, ved at sætte Børn i Verden uden for Ægte-

skab. Men ingen hævder dog, at vi i Lovgivningen bør tilstræbe det andet Princip, at Forældrenes Synd nedarves paa Børnene. Jeg er da kommet til det, man kan godt kalde det, principielle Standpunkt, at det ved en Lovgivning om de uden for Ægteskab fødte Børn bør tilstræbes, at de i videst muligt Omfang principielt bliver lige stillede over for Lov og Ret med andre Børn. Men vi har ikke deduceret logisk ud fra dette Princip — det er særlig det ærede 13de tingvalgte Medlem, jeg taler til, tilsyneladende uden at det nytter noget; men da der er saa faa til Stede i øvrigt, vilde jeg føle mig smigret ved, at i hvert Fald det Medlem vilde høre paa mig. Vi har ikke deduceret logisk ud fra dette Princip uden at tage Hensyn til de faktiske Forhold eller de reale Grunde. Vi har kun tillagt Princippet den Vægt, at det bør følges, saa længe reale Grunde ikke taler afgørende derimod, og hvor meget det ærede Medlem end talte om Begrebsafgudereri og citerede Ørsted og andre Profeter, vil det nu aldrig lykkes ham at faa udryddet det Princip, at ogsaa Børn uden for Ægteskab har to Forældre.

Den Fremgangsmaade, der saaledes er fulgt ved Udarbejdelsen af denne Lovgivning, er heller ikke enestaaende, ingenlunde, det er tværtimod den sædvanlige og rigtige Fremgangsmaade. Jeg kan nævne Eksempler fra den Kommission, som det ærede Medlem priste saa højt, angaaende den fællesskandinaviske Lovgivning om Ægteskabet. I Loven af 18. Marts 1925 om Ægteskabets Retsvirkninger, som jeg har gennemført, og som det ærede Medlem har arbejdet saa meget paa, findes en Række nye Regler om Ægtefællernes Raadighed over deres Bodel. Man vilde næppe være kommet til disse Regler, hvis man ikke først havde opstillet et Princip, Princippet om Hustruens Ligestilling, og søgt at gennemføre dette Princip, for saa vidt afgørende reale Grunde ikke talte imod det. Man er derimod ingenlunde gaaet ud paa tilfældigt Fiskeri efter reale Grunde. Nej, man er gaaet ud fra Princippet.

For imidlertid at vise, at jeg havde deduceret rent formelt ud fra Princippet, anførte den ærede Ordfører for Venstre, at der var visse Ting, som ingen Lovgivningsmagt og intet nok saa stærkt Ministerium kunde ændre. Man kan ikke, sagde det ærede Medlem, tvinge en Mand til at gifte sig med den Kvinde, han har et Barn med. Man kan ikke gennemtvinge, at Barnet opdrages i dets Forældres fælles Hjem, og ikke paabyde, at Barnet skal opdrages i Faderens Hjem. Nej, men paa alle disse